

“মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকে শ্ৰীমতত তৎবসহিত গোটেই সৃষ্টিক পৰিত্ৰ কৰাৰ সেৱা কৰিব লাগে, সকলোকে সুখ আৰু শান্তিৰ ৰাস্তা দেখুৱাব লাগে”

প্ৰশ্ন: তোমালোক সন্তানসকলে নিজৰ দেহকো পাহৰিবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰা সেইবাবে তোমালোকৰ কোনটো বস্তুৰ প্ৰয়োজন নাই?

উত্তৰ: চিৎৰৰ। যিহেতু এই চিৎৰকেই (দেহকেই) পাহৰিব লাগে তেন্তে সেই চিৎৰৰ কি প্ৰয়োজন। নিজক আত্মা বুলি বুজি বিদেহী পিতা আৰু মৰমৰ ঘৰক স্মৰণ কৰা। এই চিৎৰতো হৈছে সৰু শিশুসকলৰ বাবে অৰ্থাৎ নতুনসকলৰ বাবে। তোমালোকতো স্মৃতিত থাকিব লাগে আৰু সকলোকে সোঁৱৰাই দিব লাগে। ধান্দা (পেছাগত কাম-কাজ) আদি কৰি সতোপ্ৰধান হ'বৰ বাবে স্মৃতিতে থকাৰ অভ্যাস কৰা।

গীত: ভাগ্য জগাই আহিছোঁ..... (তগদীৰ জগাকৰ আয়ি হু...)

ওঁম্ শান্তি। মৰমৰ সন্তানসকলে এই কথাষাৰ শুনিলে আৰু লগে লগে আনন্দত শিহৰিত হৈ গ'ল চাগে। সন্তানসকলে জানে ইয়ালৈ নিজৰ সৌভাগ্য, স্বৰ্গৰ ভাগ্য ল'বলৈ আহিছে। এনেকৈ আৰু ক'তো নকয়। তোমালোকে জানা যে আমি পিতাৰ পৰা স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছোঁ অৰ্থাৎ স্বৰ্গ গঢ়াৰ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছোঁ। কেৱল স্বৰ্গবাসী হ'বৰ বাবে নহয় কিন্তু স্বৰ্গত উচ্চ পদ পাবৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছোঁ। স্বৰ্গৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰাওঁতা পিতাই আমাক পঢ়াই আছে। এইটোও সন্তানসকলৰ নিচা বাঢ়িব লাগে। ভকিতৰ এতিয়া অন্ত পৰিব। কোৱা হয় যে ভগৱান ভক্তসকলক উদ্ধাৰ কৰিবলৈ আহে কিয়নো ৰাৱণৰ শিকলিত বান্ধ খাই আছে। অনেক মনুষ্যৰ অনেক মত। তোমালোকেতো গম পাইছা। সৃষ্টিৰ চক্ৰ এই অনাদি খেল ৰচি থোৱা আছে। এইটোও ভাৰতবাসীয়ে বুজি পায়, যথাযথ আমি প্ৰাচীন নতুন সৃষ্টিৰ নিবাসী আছিলোঁ, এতিয়া পুৰণি সৃষ্টিৰ নিবাসী হৈছোঁ। পিতাই স্বৰ্গ নতুন সৃষ্টি ৰচিলে, ৰাৱণে আকৌ নৰক ৰচিলে। বাপদাদাৰ মতত তোমালোকে এতিয়া নিজৰ কাৰণে নতুন সৃষ্টি স্থাপন কৰি আছা। নতুন সৃষ্টিৰ বাবে পঢ়ি আছা। কোনে পঢ়ায়? জ্ঞানৰ সাগৰ, পতিত-পাৱন যাৰ মহিমা। এজনৰ বাহিৰে আৰু কাৰো মহিমা গোৱা নহয়। তেৱেঁই পতিত-পাৱন। আমি সকলো পতিত। পৰিত্ৰৰ সৃষ্টিৰ স্মৃতি কাৰো নাই। এতিয়া তোমালোকে জানা যে যথাযথ 5 হাজাৰ বছৰৰ পূৰ্বে পৰিত্ৰৰ সৃষ্টি আছিল। এইখন ভাৰতেই আছিল। বাকী সকলো ধৰ্ম শান্তিত আছিল। আমি ভাৰতবাসী সুখধামত আছিলোঁ। মনুষ্যই শান্তি বিচাৰে কিন্তু ইয়াততো কোনো শান্ত হৈ থাকিব নোৱাৰে। এইখন কোনো শান্তিধাম নহয়। শান্তিধাম হৈছে নিৰাকাৰী সৃষ্টি য'ৰপৰা আমি আছোঁ। বাকী সৎযুগ হৈছে সুখধাম, তাক শান্তিধাম বুলি কোৱা নহয়। তাত তোমালোক পৰিত্ৰতা-সুখ-শান্তিত থাকা। কোনো হুলস্থূল নাথাকে। ঘৰত সন্তানে কাজিয়া আদি কৰিলে তেতিয়া সিহঁতক কোৱা হয় যে শান্ত হৈ থাকা। গতিকে পিতাই কয় - তোমালোক আত্মাসকল সেই শান্তিৰ দেশৰ আছিল। এতিয়া কন্দলৰ দেশত আহি বহি আছা। এই কথাবোৰ তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে। তোমালোকে পিতাৰ দ্বাৰা পুনৰ উচ্চতকৈও উচ্চ পদ লাভ কৰিবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। এইখন বিশ্বালয় জানো কম। ঈশ্বৰ পিতাৰ বিশ্ব বিশ্বালয় হয়। গোটেই জগতত এইখন অতিকৈ শ্ৰেষ্ঠ বিশ্ব বিশ্বালয়। ইয়াত সকলোৱে পিতাৰপৰা শান্তি আৰু সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰে। এজন পিতাৰ বাহিৰে আন কাৰো মহিমা নাই। বৰহমাৰ জানো মহিমা আছে। পিতাইহে এই সময়ত আহি উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। তাৰপাছততো সুখেই সুখ। সুখ-শান্তি দিওঁতা হৈছে এজন পিতা। তেওঁৰহে মহিমা আছে। সৎযুগ-ত্ৰৈতাতে কাৰো মহিমা নহয়। তাততো ৰাজধানী চলি থাকে। তোমালোকে উত্তৰাধিকাৰ পাই যোৱা, বাকী সকলো শান্তিধামত থাকে। মহিমা কাৰো নাই। যদিও যীশুখ্ৰীষ্টই ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে, সেয়াতো কৰিবই লাগে। ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে তথাপিও অৱনমিত হৈ গৈ থাকে। মহিমা কি হ'ল? মহিমা কেৱল এজনৰেই হয়, যাক পতিত-পাৱন, মুক্তিদাতা বুলি কোৱা হয়। এনেকুৱাতো নহয় যে যীশুখ্ৰীষ্ট, বুদ্ধ আদি স্মৃতিলৈ আহে। স্মৰণ তথাপিও এজনকেই কৰে - হে ঈশ্বৰ পিতা। সৎযুগততো কাৰো মহিমা নাথাকে। পাছলৈ এই ধৰ্মবোৰ আহিলে পিতাৰ মহিমা গায় আৰু ভকিত আৰম্ভ হয়। নাটক কেনেকৈ ৰচি থোৱা আছে। কেনেকৈ চক্ৰ ঘূৰে গতিকে যিসকল পিতাৰ সন্তান হয় তেওঁলোকেহে জানে। পিতা হৈছে ৰচয়িতা। নতুন সৃষ্টি স্বৰ্গ ৰচনা কৰে। কিন্তু সকলোৱেতো স্বৰ্গত আহিব নোৱাৰে। নাটকৰ ৰহস্যকো বুজিব লাগে। পিতাৰপৰা সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। এই সময়ত সকলো দুখী। সকলো উভতি যাব লাগে, পুনৰ সুখত আহিব। তোমালোক সন্তানসকলে বহুত ভাল ভূমিকা পাইছা। যিজন পিতাৰ ইমান মহিমা তেওঁ এতিয়া আহি সন্মুখত বহি আছে আৰু সন্তানসকলক বুজায়। সকলো সন্তান হয় নহয় জানো। পিতাতো সৰ্বদা সুখী। বাস্তৱত পিতাৰ কাৰণে এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে। যদি তেওঁ সুখী হয় তেন্তে দুখীও হ'ব লাগিব। পিতাতো এই সকলোবোৰৰ পৰা উপৰাম। যি পিতাৰ মহিমা সেয়াই এতিয়া তোমালোকৰ মহিমা আৰু ভৱিষ্যতলৈ তোমালোকৰ মহিমা বেলেগ হ'ব। যেনেকৈ পিতা জ্ঞানৰ সাগৰ হয়, তোমালোকো হোৱা। তোমালোকৰ বুদ্ধিত সৃষ্টি চক্ৰৰ জ্ঞান আছে। জানা যে পিতা সুখৰ সাগৰ হয়, তেওঁৰ পৰা সীমাহীন সুখ পোৱা যায়। এই সময়ত তোমালোকে পিতাৰপৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছা। পিতাই সন্তানসকলক এতিয়া শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম শিকাই আছে। যেনেকৈ এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ, এওঁলোকে নিশ্চয় পূবৰ জন্মত ভাল কৰ্ম কৰিছে যাৰ বাবে এই পদ লাভ কৰিছে। জগতত এইটো কোনেও বুজি নাপায় যে এওঁলোকে কেনেকৈ ৰাণ্য পালে?

পিতাই কয় - তোমালোক সন্তানসকল এতিয়া এয়া (লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ দৰে) হৈ আছা। তোমালোকৰ বুদ্ধিত এইটো উদয় হয় যে আমি এয়া

আছিলোঁ পুনৰ এয়া হ'ম। পিতাই বহি কৰ্ম-অৰ্কম-বিকৰ্মৰ গতি বুজায় যাৰ দ্বাৰা আমি এয়া হওঁ। শ্ৰীমত দিয়ে গতিকে শ্ৰীমত জানিব লাগে। শ্ৰীমতেৰে গোটেই সৃষ্টি, তৎৎব আদিক শ্ৰেষ্ঠ কৰি তোলে। সৎযুগত সকলো শ্ৰেষ্ঠ আছিল। তাত কোনো উপদ্ৰৱ বা ধুমুহা আদি নাথাকে। বেছি শীতো নহয়, বেছি গৰমো নহয়। সদায় বসন্ত ঋতু হ'ব। তাত তোমালোক কিমান সুখী হৈ থাক। তেওঁলোকে গায়নো কৰে - খোদাই স্ৰ্গ অথবা হেভেন স্থাপন কৰে। গতিকে তাত উচ্চ পদ লাভ কৰিবৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। সদায় গায়ন কৰা হয় - পিতৃ-মাতৃক অনুসৰণ কৰা। পিতাক স্মৰণ কৰিলে বিৰ্কম বিনাশ হ'ব। আকৌ পিতাৰ লগত আমি আত্মসকল একেলগে যাম। শ্ৰীমতত চলি শ্ৰেয়ককে ৰাস্তা দেখুৱাব লাগে।

বেহদৰ (অসীমৰ) পিতা হৈছে স্ৰ্গৰ ৰচয়িতা। এতিয়াতো এইখন নৰক। নিশ্চয় নৰকত স্ৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ দিছিল। এতিয়া ৪৪ জন্ম পূৰা হয়, আকৌ আমি প্ৰথম জন্ম স্ৰ্গত ল'ব লাগে। তোমালোকৰ লক্ষ্য-উদ্দেশ্য সন্মুখত আছে। এয়া হ'ব লাগে। আমিযেই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হওঁগৈ, বাস্তৱত এই চিত্ৰবোৰৰ প্ৰয়োজন নাই। যিসকল অপৈণত, বাৰে বাৰে পাহৰি যায়, তেওঁলোকৰ বাবে চিত্ৰ ৰখা হয়। কোনোবাই কৃষ্ণৰ চিত্ৰ ৰাখে। কৃষ্ণক নেদেখিলে স্মৰণ কৰিব নোৱাৰে। সকলোৰে বুদ্ধিত চিত্ৰতো থাকে। তোমালোকে কোনো চিত্ৰ লগোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। তোমালোকে নিজক আত্মা বুলি বুজা, তোমালোকে নিজৰ চিত্ৰও পাহৰিব লাগে। দেহসহিত সকলো সন্মুখ পাহৰি যাব লাগে। পিতাই কয় - তোমালোক হৈছা এজন শ্ৰেয়কৰ শ্ৰেয়িকা। শ্ৰেয়িক পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰি থাকা তেতিয়া বিৰ্কম বিনাশ হৈ যাব। এনেকুৱা অৱস্থা হ'ব লাগে যাতে যি সময়ত শৰীৰ ত্যাগ কৰা হয় তেতিয়া বুজে যে মই এতিয়া এই পুৰণি সৃষ্টি এৰি পিতাৰ ওচৰলৈ যাওঁ। ৪৪ জন্ম পূৰা হ'ল এতিয়া যাব লাগে। বাবাই আদেশ দিছে যে মোক স্মৰণ কৰা। বচ পিতা আৰু মিঠা ঘৰক স্মৃতিলৈ আনা। বুদ্ধিত আছে যে মই আত্মা শৰীৰ অবিহনে আছিলোঁ আকৌ ইয়াত ভূমিকা পালন কৰিবলৈ শৰীৰ ধাৰণ কৰিছোঁ। ভূমিকা পালন কৰি কৰি পতিত হৈ গৈছোঁ। এই শৰীৰতো হৈছে পুৰণা জোটা। আত্মা পৰিত্ৰ হৈ আছে। পৰিত্ৰ শৰীৰতো ইয়াত পাব নোৱাৰে। এতিয়া আমি আত্মা ঘৰলৈ উভতি যাম। প্ৰথমে ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী হ'ম আকৌ সয়ম্বৰৰ পাছত লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'মগৈ। মনুষ্যই এইটো গম নাপায় যে ৰাধা-কৃষ্ণ কোন হয়? দুয়ো বেলেগ বেলেগ ৰাজধানীৰ আছিল আকৌ তেওঁলোকৰ সয়ম্বৰ হয়। তোমালোক সন্তানসকলে ধ্যানত সয়ম্বৰ দেখিছা। আৰম্ভণিত বহুত সাক্ষাৎকাৰ হৈছিল কিয়নো পাকিস্তানত তোমালোকক আনন্দিত কৰি ৰাখিবৰ বাবে এই সকলো ভূমিকা চলিছিল। অন্তিমততো আছেই মহামাৰী। ভূমিকম্প আদি বহুত হ'ব। তোমালোকৰ সাক্ষাৎকাৰ হৈ থাকিব। শ্ৰেয়কেই গম পাই যাবা যে মই কি পদ পাম। তেতিয়া যিসকলে কমকৈ পঢ়িব তেওঁলোকে বহুত অনুতাপ কৰিব। পিতাই ক'ব - তুমি নপঢ়িলা, আনকো নপঢ়িলা, স্মৃতিতো নাথাকিলা। স্মৃতিৰ দ্বাৰাহে সতাপ্ৰধান হ'ব পাৰা। পতিত-পাৱনতো পিতাই হয়। তেওঁ কয় - মামেকম (মনেৰে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ খাদ আঁতৰি যাব। স্মৃতিৰ যাৎৰাত থকাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। ধান্দা আদি লাগিলে কৰা। কৰ্মতো কৰিবই লাগিব। কিন্তু বুদ্ধিৰ যোগসূত্ৰ যাতে তাত লাগি থাকে। তমোপ্ৰধানৰপৰা সতাপ্ৰধান ইয়াত হ'ব লাগে। গৃহস্থ বয়ৱহাৰত থাকি তোমালোকে মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়াহে তোমালোক নতুন সৃষ্টিৰ মালিক হ'বগৈ। পিতাই আৰু কোনো কষ্ট নিদিয়। তোমালোকক বহুত সহজ উপায় দিয়ে। সুখধামৰ মালিক হ'বলৈ মামেকম স্মৰণ কৰা। এতিয়া তোমালোকে স্মৰণ কৰা - বাবাও তৰা (বিন্দু) হয়। মনুষ্যইতো ভাবে তেওঁ (পৰমাত্মা) সৰ্বশক্তিমান হয়, বহুত তেজোময় হয়। পিতাই কয় - মনুষ্য সৃষ্টিৰ চৈতন্য বীজৰূপ হওঁ। বীজ হোৱাৰ বাবে সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ বিষয়ে জানো। তোমালোকতো বীজ নহয়, মই বীজ হওঁ সেইবাবে মোক ঙ্গণনৰ সাগৰ বুলি কয়। মনুষ্য সৃষ্টিৰ চৈতন্য বীজ হয় গতিকে তেওঁ নিশ্চয় জানিব যে এই সৃষ্টি চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে। ঋষি, মুনি কোনেও ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ বিষয়ে নাজানে। সন্তানসকলে যদি জানিলেহেঁতেন তেন্তে তেওঁৰ ওচৰলৈ যোৱাত পলম নকৰিলেহেঁতেন। কিন্তু পিতাৰ ওচৰলৈ যোৱাৰ ৰাস্তা কোনেও নাজানে। পৰিত্ৰ সৃষ্টিলৈ পতিত কেনেকৈনো যাব পাৰে সেইবাবে পিতাই কয় - কাম মহাশত্ৰুৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰা। এই কাম বিকাৰেই তোমালোকক আদি-মধ্য-অন্ত দুখ দিয়ে। তোমালোক সন্তানসকলক কিমান ভাল ৰীতিৰে বুজায়। কোনো কষ্ট নাই। কেৱল পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতাৰ স্মৃতি অৰ্থাৎ যোগেৰে পাপ ভস্ম হ'ব। চেকেন্ডত পিতাৰ পৰাহে বাদশ্বাহী পোৱা যায়। সন্তানসকল যদিও স্ৰ্গত আহিব কিন্তু স্ৰ্গতো উচ্চ পদ পাবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। স্ৰ্গলৈতো যাবাই। অলপ শুনিলেই বুজি পাব যে পিতা আহিছে। এতিয়াও কয় - এয়া সেয়াই মহাভাৰতৰ যুদ্ধ। নিশ্চয় পিতাও থাকিব যিয়ে সন্তানসকলক ৰাজযোগ শিকায়। তোমালোকে সকলোকে জাপ্ৰত কৰি থাকা। যিয়ে বহুতক জাপ্ৰত কৰিব তেওঁ উচ্চ পদ পাব। পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। সকলো একে নিচিনা পুৰুষাৰ্থী হ'ব নোৱাৰে। স্কুল বহুত মহৎত্বপূৰ্ণ। এয়া হৈছে বিশ্বৰ বিশ্ব বিদ্যালয়। গোটেই বিশ্বক সুখধাম আৰু শান্তিধাম কৰি তুলিব লাগে। এনেকুৱা শিক্ষক কেতিয়াবা থাকে জানো? বিশ্ববৰহমাণ্ড বুলি গোটেই জগতক কোৱা হয়। পিতাইহে গোটেই বিশ্ববৰহমাণ্ডৰ মনুষ্য মাৰ্গক সতাপ্ৰধান কৰি তোলে অৰ্থাৎ স্ৰ্গ ৰচনা কৰে।

ভক্তি মৰ্গত যি উৎসৱ পালন কৰে সেয়া সকলো এতিয়াৰ সংগমযুগৰ। সৎযুগ-ত্ৰেতাতে কোনো উৎসৱ নাথাকে। তাততো প্ৰালবধ ভোগ কৰে। উৎসৱ সকলো ইয়াত পালন কৰে। 'হোলী' আৰু 'ধূৰীয়া' এয়া ঙ্গণনৰ কথা। যি অতীত হৈ গ'ল সকলোৱে তাৰ উৎসৱ পালন কৰি আহিছে। হওতে সকলো এই সময়ৰ। 'হোলী'ও এই সময়ৰ। এই ১০০ বছৰৰ ভিতৰত সকলো কাম হৈ যায়। সৃষ্টিও নতুন হৈ যায়। তোমালোকে জানা আমি অনেকবাৰ সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ লৈছোঁ আৰু হেৰুৱাইছোঁ। আনন্দিত হওঁ যে আমি পুনৰ পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছোঁ। আনকো ৰাস্তা দেখুৱাব লাগে। নাটক (ডৰামা) অনুসৰি স্ৰ্গৰ স্থাপনা নিশ্চয় হ'ব। যেনেকৈ দিনৰ পাছত ৰাতি, ৰাতিৰ পাছত দিন হয়

তেনেকৈ কলিযুগৰ পাছত সংযুগ নিশ্চয় হ'ব। মৰমৰ সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আনন্দৰ নাগাৰা বাজিব লাগে। এতিয়া সময় পূৰা হয়, আমি শান্তিধামলৈ যাওঁ। এয়া অন্তিম জন্ম। কৰ্মভোগ হিচাপে যি ভূগীবলগীয়া হয় সেয়াও আনন্দত পাতল হৈ যায়। কিছু ভূগীবলগীয়া হ'ব, কিছু যোগবলৰ দ্বাৰা হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি হ'ব। পিতাই সন্তানসকলক ধৈৰ্য ধৰিবলৈ কয়, তোমালোকৰ সৰ্বদা সুখৰ দিন আহি আছে। ধান্দা (পেছাগত কাম-কাজ) আদিও কৰিব লাগে। শৰীৰ নিবাহৰ কাৰণে ধনতো লাগে নহয় জানো। বাবাই বুজাইছে – বেপাৰীসকলে দান কৰিবলৈ কিছু ধন আছুতীয়াকৈ ৰাখে। এনেকৈ ভাবে যে বহুত ধন একত্ৰিত হ'লে বহুত দান কৰিম। ইয়াতো পিতাই বুজায় কোনোবাই দুপইচাও যদি দিয়ে তাৰ প্ৰতিদানত 21 জন্মৰ কাৰণে বহুত পাই যায়। আগতে তোমালোকে যি দান পুণ্য কৰিছিলো তাৰ প্ৰতিদান পৰৱৰ্তী জন্মত পাইছিলো। এতিয়াতো 21 জন্মৰ কাৰণে প্ৰতিদান পোৱা যায়। আগতে সাধু সন্ত আদিক দিছিল। এতিয়াতো তোমালোকে জানা এই সকলোবোৰ নাশ হৈ যাব। এতিয়া মই সন্মুখত আহিছোঁ গতিকে এই কাৰ্যত লগোৱা। তেতিয়া তোমালোকে 21 জন্মৰ কাৰণে উত্তৰাধিকাৰ পাই যাব। আগতে তোমালোকে আওপকীয়াকৈ দিছিলো, এয়া হৈছে পোনপটীয়া। বাকীতো তোমালোকৰ সকলো শেষ হৈ যাব। বাবাই কৈ থাকে – যদি ধন আছে তেন্তে সেৱাকেশ্বৰ খুলি যোৱা। লিখি দিয়া – “সঁচা গীতা পাঠশালা”। ভগৱানুবাচ মামেকম্ স্মৰণ কৰা আৰু উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰা। ভালবাবু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) পিতাৰ সমান মহিমাযোগ্য হ'বৰ কাৰণে পিতাক অনুসৰণ কৰিব লাগে।

(2) এইটো অন্তিম জন্ম, এতিয়া ঘৰলৈ যাব লাগে গতিকে আনন্দত ভিতৰি নাগাৰা বাজি থাকিব লাগে। কৰ্মভোগক কৰ্মযোগেৰে অৰ্থাৎ পিতাৰ স্মৃতিৰে আনন্দৰে নিষ্পত্তি কৰিব লাগে।

বৰদান: নিজৰ স্মৃতিৰ জ্যোতিৰে বৰাহমণ কুলৰ নাম উজ্জ্বল কৰোঁতা কুল দীপক হোৱা
এই বৰাহমণ কুল সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ, এই কুলৰ তোমালোক সকলো দীপক। কুল দীপক অৰ্থাৎ সদায় নিজৰ স্মৃতিৰ জ্যোতিৰে বৰাহমণ কুলৰ নাম উজ্জ্বল কৰোঁতা। অখন্ড জ্যোতি অৰ্থাৎ সদায় স্মৃতি স্বৰূপ আৰু সৰ্বমৰ্য স্বৰূপ। যদি স্মৃতি থাকে যে মই মাস্টৰ সৰ্বশক্তিমান হওঁ তেতিয়া সৰ্বমৰ্য স্বৰূপ স্বতঃ থাকিব। এই অখন্ড জ্যোতিৰ স্মাৰক হিচাপে তোমালোকৰ জড় চিত্ৰৰ আগত অখন্ড জ্যোতি জ্বলায়।

শ্লোগান: যিয়ে সকলো আত্মাৰ প্ৰতি শূন্য সংকল্প ৰাখে তেৱেঁই বৰদানী মূৰ্ত হয়।

!! ওঁম্ শান্তি !!